

[Finansministeren.]

Medens jeg er ved fremstillingsprocessen, vil jeg også nævne, at da man som fremstilling må anse enhver forarbejdning, der er led i produktionen af afgiftspligtige varer, må også sådan montering eller samling af forskellige dele til en afgiftspligtig vare — f. eks. en maskine — som er påkrævet, for at den kan virke efter hensigten, anses for at være en afgiftspligtig fremstilling, der gør det nødvendigt, at den pågældende samle- og montagevirksomhed registreres hos kontrolmyndigheden. I denne forbindelse skal jeg minde om, at udenlandske virksomheder ofte ikke har nogen egentlig fremstilling af deres produkter her i landet, men klarer sig med et montørfirma, der foretager opstillingen hos den danske kunde af indførte komponenter, hvorimod danske virksomheder, der har produktion af de pågældende varer (maskiner), som regel også står for monteringen hos kunden. At holde montage- og samleomkostningerne uden for afgiften ville være til skade for de danske producenter.

Vanskelighederne ved administrationen af reglerne om registrering knytter sig navnlig til begrebet „mellemandel“. I langt de fleste tilfælde vil der selvfølgelig ikke være tvivl om registreringspligten, nemlig når salget sker til egentlige detailforretninger, lad det så være tekstilvarer, der sælges fra en fabrik eller grossist (importør) til en manufakturhandler, eller papirvarer, der ligeledes fra en fabrik eller grossist (importør) sælges til en bog- og papirhandler. Imidlertid indkøber f. eks. detailhandlere og værksteder jo varer, som de vel ikke direkte videresælger, men som de indirekte videresælger ved at lade dem indgå som bestanddele i — eller som de benytter som emballage for — deres salgsprodukter. Sådant indirekte videresalg må ligestilles med mellemandel og medføre, at leverandørerne bliver registreringspligtige. Hvis der derimod er tale om, at detailhandleren indkøber produkter, der er af en sådan beskaffenhed, at de alene er til brug i forretningen og ikke skal videresælges,

hverken direkte eller indirekte — f. eks. kasseapparater — bliver leverandøren ikke registreringspligtig for et sådant forhold.

Der var i tiden lige efter lovens ikrafttræden nogen tvivl på dette område, og først efter indgående undersøgelser og forhandlinger med de pågældende brancher lykkedes det at finde frem til den ordning, jeg her har skitseret i hovedtræk. Ved afgørelserne har det været et ledemotiv for administrationen i videst muligt omfang at undgå en forskelsbehandling af erhvervslivet, og man har ikke ment at burde undlade at ændre allerede truffne afgørelser, hvis en ny viste sig mere hensigtsmæssig for alle parter.

Ud fra den her gengivne fortolkning af begrebet mellemandel er det også blevet fastslået, at registreringspligten omfatter virksomheder, der afsætter byggematerialer m. v. til håndværkere, boligselskaber o. lign., herunder statslige og kommunale institutioner, der benytter de indkøbte materialer til udførelse af bygnings- og anlægsarbejder.

Det er en selvfølge, at de virksomheder, der indfører afgiftspligtige varer bestemt til salg til de kategorier af købere, der ikke selv beholder varerne, er registreringspligtige efter disse regler og derfor skal hjemtage varerne i ikke afgiftsberigtiget stand fra toldboden. Afgiftsberigtigelsen kommer altså til at foregå på et værdigrundlag svarende til det, der gælder for de danske varer. Man undgår derfor også en uønsket forskelsbehandling af danske og udenlandske varer.

Det vil være naturligt at ofre håndværkerens registreringsforhold en særlig omtale. Håndværkere, der fremstiller afgiftspligtige varer, skal registreres, hvad enten man har en detailedls- eller en engrosledsafgift. Derfor er disse udtryk for afgiftssystemerne måske også misvisende. Det kan endda gå at bruge ordet „detailedsafgift“. Det er betegnelsen for en afgift, der svares af den, der udleverer varen til forbruger, og dermed er det klart, at også håndværkeren er omfattet af systemet. Når man bruger udtrykket „engrosledsafgift“, tænker man mest på, at afgiften svares af den, der udleverer varen